

Warme chocolademelk op donderdag

Michiko Aoyama bij Meulenhoff:

De bibliotheek van geheime dromen
Warme chocolademelk op donderdag

meulenhoff.nl

Michiko Aoyama

*Warme chocolademelk
op donderdag*

ROMAN

Vertaald uit het Japans door
Loek van Kooten – Nuanxed

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8396-0

ISBN 978-94-023-2765-6 (e-book)

ISBN 978-90-492-1484-5 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: 木曜日にはココアを

Vertaling: Loek van Kooten, Nuanxed

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Léa Le Pivert

Zetwerk: ZetSpiegel, Leerdam

MOKUYOUBI NI HA COCOA WO by Michiko Aoyama

© Michiko Aoyama 2017

All rights reserved.

Dutch translation copyright © 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc., Tokyo.

Dutch language translation rights arranged with TAKARAJIMASHA, Inc.
through The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mecha-
nisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI train-
ing and similar technologies.

Inhoudsopgave

1. Chocolademelk op donderdag	7
2. Een serieuze omelet	23
3. Samen verder groeien	47
4. Het heilige rechte pad	65
5. Een toevallige ontmoeting	87
6. Een halve eeuw romantiek	103
7. Aftellen	117
8. Ralphs mooiste dag	133
9. De heks die terugkeerde	145
10. Als ik jou niet had ontmoet	157
11. Een driekleurige belofte	175
12. Een liefdesbrief	191

1

CHOCOLADEMELK OP DONDERDAG

Bruin • Tokio

De vrouw die ik leuk vind, heet mevrouw Chocolademelk. Haar echte naam weet ik niet. Dit is hoe ik haar noem. In het Marble Café, waar ik werk, staat een tafel in de hoek bij het raam. Sinds een maand of zes komt ze in haar eentje langs, en ze zit altijd op die plek. En ze bestelt ook steeds hetzelfde.

‘Warme chocolademelk, alstublieft.’

Ze kijkt naar me op met ogen die lijken op de laatste druppels van een regenbui, terwijl haar schouderlange kastanjebruine haar zachtjes meedeint.

Het Marble Café ligt in een rustig hoekje van een woonwijk. Een klein café dat verscholen ligt achter een grote boom, aan het einde van de rij kersenvormen langs de rivier. Aan de overkant van de brug zijn een paar winkels en andere voorzieningen, maar aan deze kant staan vooral woonhuizen en is het erg rustig. Het

café loopt goed zonder te adverteren of in de media genoemd te worden, en zo blijft het verborgen voor wie het niet kent. Er zijn drie robuuste houten tafels en stoelen, aan het plafond zijn hanglampen bevestigd en aan de bar is plaats voor ongeveer vijf personen. Het is nooit helemaal vol, maar ook nooit helemaal leeg. Elke dag bind ik mijn schort stevig vast en begroet ik de klanten.

Mevrouw Chocolademelk komt stevast op donderdag. Rond drie uur 's middags doet ze de deur open, en brengt dan zo'n drie uur in het café door. Meestal leest of schrijft ze lange Engelse luchtpost, verslindt Engelstalige paperbacks of staart uit het raam. Op een doordeweekse middag zie je hier vooral ouderen en ouders met kinderen, dus een jonge vrouw is een zeldzame verschijning. Ze lijkt geen student te zijn en draagt ook geen trouwring. Ik denk dat ze iets ouder is dan ik; mijn meerderjarigheidsceremonie ligt inmiddels drie jaar achter me. Engels spreek ik helemaal niet. En ik kan me niet eens meer herinneren wanneer ik voor het laatst een brief heb geschreven.

Daardoor voelt het alsof de briefwisseling met dat verre land zich in een fictieve wereld afspeelt. De velletjes papier zijn dun, de enveloppen afgezet met een

driekleurige rand. In dit digitale tijdperk is het al mysterieus dat iemand lange teksten met de hand schrijft, maar mevrouw Chocolademelks liefde voor zulke ouderwetse spullen maakt haar nog onwerkelijker. Toen ik in het voorbijgaan terloops opzij keek, zag ik hoe ze met een vulpen prachtige cursieve letters schreef. Wat voor magische spreuken zouden daar staan?

Ik vind het heerlijk om mevrouw Chocolademelk te observeren terwijl ze op het briefpapier schrijft. Haar lippen zijn lichtjes getuit en op haar bleke wangen ontstaat een blos. Elke keer als ze knippert, veroorzaken haar neergeslagen ogen met hun lange, donkerbruine wimpers een soort schimmenspel. Op zulke momenten wendt mevrouw Chocolademelk haar blik af, waardoor ik naar haar kan blijven kijken. Ze lijkt echt te geven om de persoon aan wie ze haar brieven schrijft; dat ontroert me en tegelijkertijd voel ik een vleugje jaloezie.

Twee jaar geleden ben ik hier begonnen, aan het begin van de zomer. Ik liep langs de rivier en vroeg me onder de uitgebloeide kersenbomen terloops af: hoe ver zou deze rij zich eigenlijk uitstrekken? Op dat moment was ik werkloos. Na het afronden van de middelbare school

begon ik bij een restaurantketen, maar omdat het slecht ging met de zaken werd ik tijdens een reorganisatie ontslagen. Die dag kwam ik terug van het arbeidsbureau. Mijn zoektocht naar werk verliep moeizaam, en het enige wat ik in overvloed had, waren tijd en onzekerheid. Omdat ik toch niets te doen had, liep ik door tot het einde van de bomenrij, en daar, verscholen onder het dichte bladerdak, ontdekte ik een café.

Een café, op zo'n plek? Nadat ik het kleingeld in mijn portemonnee had nageteld, opende ik de deur. Eén kopje koffie moest toch wel kunnen?

De zaak was klein, en je voelde je er meteen op je gemak. Voor een dolende ziel als ik leek het alsof ik eindelijk een plek had gevonden, en daar was ik dankbaar voor. Hoewel ik er nooit eerder was geweest, voelde het verrassend rustgevend, alsof ik mijn eigen appartement binnenstapte. Het vormde de tegenpool van de drukte en het lawaai van het franchiserestaurant. Als ik toch eens op een plek als deze kon werken...

Ik keek de zaak rond en mijn adem stakte. Een man, waarschijnlijk een medewerker, plakte net een briefje met de tekst HULP GEZOCHT op de muur. Wat een timing. Met bonzend hart ging ik aan de bar zitten. Toen de medewerker klaar was met het ophangen van het

papier, bracht hij me het menu en een glas water. Ik schatte hem rond de vijftig. Hij was klein en tenger, had een zorgeloze uitdrukking op zijn gezicht, en midden op zijn voorhoofd prijkte een indrukwekkende moedervlek. Ik liet mijn blik over het stijlvol ontworpen menu glijden en terwijl ik de prijzen controleerde, besloot ik wat ik zou bestellen.

‘Warme koffie, alstublieft.’

‘Warme koffie.’

De man met de moedervlek verdween achter de toonbank. Terwijl hij langzaam koffiezette met een sifon, waarbij het water borrelend omhoogkwam, keek ik aandachtig toe.

‘Eh... bent u degene die hier de leiding heeft?’

‘Ja. Je mag me Maestro noemen. Ik heb er altijd van gedroomd om maestro in een koffiehuis te worden,’ sprak de Maestro, terwijl hij vanachter de toonbank de koffie aanreikte. Het kopje waaruit de rijke geur opsteeg was van ongeglazuurd aardewerk. Toen ik de koffie opdronk, proefde ik een subtiele maar volle smaak. Die ene teug gaf de doorslag en ik stond op van mijn stoel.

‘Zou ik misschien op sollicitatiegesprek mogen komen voor die vacature? Ik zou hier graag willen werken.’

De Maestro keek me ongeveer vijf seconden zwijgend en met een strak gezicht aan, en zei toen: 'Prima. Als vaste medewerker, oké?'

Mijn mond viel open. Ik had hem nog niet eens verteld hoe ik heet. En hij wilde me niet slechts voor een bijbaan, maar als fulltimewerknemer?

'Hebt u geen cv of identiteitsbewijs of zo nodig?'

'Nee. Ik weet hoe ik mensen moet inschatten. Wil je liever een parttimebaan? Is het een probleem als je een vaste baan krijgt?'

'Dat nou ook weer –'

'Dan is het geregeld.'

Toen de Maestro achter de bar vandaan was gekomen, peuterde hij het briefje met HULP GEZOCHT zorgvuldig van de muur.

En zo werd ik dus een vaste kracht bij het Marble Café. Maar nog voordat ik goed en wel was begonnen, zei de Maestro: 'Ik moet een tijdje weg, dus voorlopig sta je er alleen voor, Wataru. Vroeg of laat wilde ik de zaak toch al aan iemand anders overdragen. Ik ben blij dat er eerder dan gedacht iemand is gekomen.'

'Maar was het niet altijd uw droom om maestro te worden in een koffiehuis?'

Op het uitspreken van mijn twijfel antwoordde de

Maestro met een dromerige blik in zijn ogen: ‘Dromen worden werkelijkheid als ze uitkomen. Ik hou van dromen. En dat is genoeg.’

Daarna heb ik het Marble Café twee jaar lang in mijn eentje bestierd. Natuurlijk stond de zaak nog steeds op naam van de Maestro en was ik eigenlijk gewoon een ingehuurd bedrijfsleider. Het was absurd dat ik ineens een eetcafé in de schoot geworpen kreeg, maar de situatie was zo onwerkelijk dat ik er geen moment bij stilstond. Er was geen handleiding zoals bij franchises; de Maestro had me alleen maar uitgelegd hoe ik moest afsluiten. Na veel vallen en opstaan kwamen er langzaam maar zeker steeds meer vaste klanten: een oma die mij als familielid begon te zien, en een vader die vaak met zijn kind langskwam op de terugweg van de kleuterschool. In dit café, dat inmiddels een reflectie van mezelf was geworden, kwam de Maestro af en toe spontaan langs om wat schilderijen aan de muur te verwisselen of zich voor te doen als klant terwijl hij aan de bar het sportkatern van de krant las.

Mijn territorium beperkte zich tot een maisonnette-studio en dit café. Toch voelde ik me in deze kleine wereld compleet. Ook al was de ruimte oud en krap, ik waardeerde het fornuis met twee pitten, want koken

ging er prima – en bovenal hield ik van dit café. En dan was ik ook nog eens verliefd op een intelligente klant met kastanjebruin haar.

Misschien is het wel ongepast om verliefd te worden op een klant, maar ik vind het niet erg als een liefde onbeantwoord blijft. Om met de woorden van de Maestro te spreken: laat het maar een droom blijven. Onbeantwoorde liefde is zo slecht nog niet. Ik hield gewoon van haar – alleen al uit dat gegeven putte ik kracht. Om die reden gaf ik mezelf helemaal. Op donderdag schonk ik haar bijvoorbeeld mijn allerlekkerste warme chocolademelk. Dat betekende alles voor me.

Rond half juli was het regenseizoen voorbij en brak de tijd aan waarin de zon weer volop ging schijnen. Donderdag, iets na drieën, voelde ik de spanning stijgen. Zoals gewoonlijk ging toen de deur open, maar mevrouw Chocolademelk was anders dan anders. Ze leek uitgeput en ging gebukt onder het gewicht van haar draagtas. De timing was slecht. Haar favoriete plek was al bezet door een intelligent uitziende vrouw, gekleed in een strakke rok en een nette blouse. Op de tafel lagen een paar boeken, terwijl ze voortdurend op haar tablet bezig was. Mevrouw Chocolademelk wierp een blik

op de vrouw, draaide zich vervolgens weg van haar gebruikelijke plek en nam plaats aan de lege tafel in het midden.

Toen ik een glas water en het menu bracht, bestelde ze zoals altijd haar warme chocolademelk, hoewel het een broeierig warme dag was. Op dat moment keek ze even naar me, maar al snel sloeg ze haar ogen weer neer.

Ook nadat ik de warme mok voor haar had neergezet, bleef mevrouw Chocolademelk stilletjes voor zich uit staren. Ze haalde geen briefpapier, vulpen of pocketboek tevoorschijn. Ze staarde alleen maar naar de rand van de tafel.

Ik zag het gebeuren. Een traan gleed zachtjes over haar wang. Ik wilde naar haar toe rennen, maar ik kon het niet. Voor mevrouw Chocolademelk was ik niet meer dan een knop op een drankautomaat. Gezien haar uiterlijk kwam ze ongetwijfeld uit een goed nest. Ze sprak vloeiend Engels, had waarschijnlijk lange tijd in het buitenland gewoond of was er meerdere keren geweest, en de ontvanger van die luchtpost was vermoedelijk een geliefde met wie ze een langeafstandsrelatie had. Buiten dit café leefde ze in een wereld die totaal anders was dan de mijne – een verre wereld die

geen enkel raakvlak met die van mij had. Maar nu, op dit moment, was ik zo dicht bij haar dat ik haar bijna kon aanraken en ik zou haar tranen willen wegvegen. Ik wilde haar hand vasthouden en zeggen dat alles goed zou komen.

Maar zo'n wonder zou nooit gebeuren. Ik wist niet eens wát er precies goed zou moeten komen. Hoe overbrug je de afstand tussen een cafébediende en een vaste klant? Wat kon ik voor mevrouw Chocolademelk doen terwijl ik mijn schort omhad? Wat kon ik in hemelsnaam voor haar betekenen?

Ik hoorde iets ritselen en twee boeken vielen op de grond. Het was de klant op mevrouw Chocolademelks plek, die haar tablet had opengeklapt. Ze slaakte een diepe zucht van ergernis en raapte de boeken op. Het viel me op dat alle vrouwen die vandaag dit café binnenkwamen een bezorgde blik hadden.

‘O nee, is het al zo laat?’

Nadat de klant op haar horloge had gekeken, propte ze de boeken in haar chique zwarte tas en liep haastig naar de kassa.

Het was niet netjes tegenover haar, maar ondertussen dacht ik: bingo! Ik rekende snel af, pakte het dienblad en rende naar de tafel. Het glas van de ijskoffie,

het halflege glas water, het warme handdoekje, het papieren hoesje van het rietje... Alsof ik het kampioenschap opruimen wilde winnen, laadde ik alles razendsnel op het dienblad en veegde de tafel schoon.

‘De plek is vrij.’

Terwijl ik met overslaande stem tegen mevrouw Chocolademelk sprak, keek ze me verbaasd aan. Even twijfelde ik of ik te ver ging, maar ik wilde mijn hart laten spreken en verzamelde al mijn moed.

‘Het is uw vaste plek. Soms voel je je al beter door gewoon naar een plek te gaan waar je op je gemak voelt.’

Ze sperde haar grote ogen nog verder open en keek met een verbaasde blik achterom naar de zojuist vrijgekomen stoel. Het volgende moment glimlachte ze. ‘Dank u wel. Misschien hebt u wel gelijk.’

Mevrouw Chocolademelk ging naar haar vaste plek en keek een tijdje uit het raam. En nadat ze de ene kop chocolademelk had opgedronken, vroeg ze zowaar om een tweede.

Toen ik de tweede mok bracht, was ze zoals gewoonlijk begonnen aan haar luchtpost. Net toen ik de mok neer wilde zetten, hoorde ik opeens: ‘Pardon.’

Ik schrok en greep mis. een paar druppels choco-

ladelmelk spatten uit de trillende mok in mijn hand op het briefpapier.

‘H-Het spijt me, het spijt me!’

Het ging net zo goed, en dan maakte ik zo’n onvergeeflijke fout. Van mijn kruin tot mijn tenen voelde ik het bloed als een golf wegstromen. Met een papieren servet probeerde ik de chocolademelk haastig weg te vegen.

‘Wacht!’

De hand van mevrouw Chocolademelk rustte op die van mij. Nu klopte mijn hart als een wild spartelende vis.

‘Kijk, een chocoladehartje!’

Een hartje?

Toen ik beter keek, zag ik dat de chocolademelk inderdaad een ietwat scheef maar herkenbaar bruin hartje had gevormd.

‘Wat grappig. Ik ga hem gewoon zo versturen.’

Mevrouw Chocolademelk was zo opgetogen als een kind dat een regenboog heeft ontdekt. Dus zó zag het eruit als ze lachte. De vis in mij bleef onrustig heen en weer spartelen.

‘Ik zal erbij zetten: “Verwarm jezelf met deze warme chocolademelk.”’

Terwijl ze dat zei, schreef mevrouw Chocolademelk met sierlijke halen een prachtig uitziende Engelse zin. Met een glimlach op haar gezicht zat ze als gewoonlijk op haar vaste plek, helemaal op haar gemak.

Ik wist het. Ook in deze kleine wereld gebeuren wonderen. De zachte hand die ik voor het eerst aanraakte. Een vrolijke glimlach die alleen voor mij was bedoeld.

My dear best friend, Mary, stond vlak naast het hart van chocolademelk geschreven. Zelfs zonder Engels te spreken wist ik wat dat betekende. Een brief aan haar beste vriendin, Mary. Ik wist niet waarom mevrouw Chocolademelk zojuist moest huilen, maar ik bedacht met een grijns op mijn gezicht – die ik achter het dienblad verborg – dat de ontvanger van haar luchtpost geen geliefde was.

2

EEN SERIEUZE OMELET

Geel • Tokio

